

STOPA

Chcem věrni
zůstat také dál.

ČASOPIS ČESKOSLOVENSKÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK V ZAHRANIČÍ Č.24

Dr. Průcha a spol. konečně osvobození a rehabilitování.

V r. 1952 v květnu byla odsouzena pro velezradu a pokus o násilný převrat za pomoci cizí ozbrojené moci skupina bývalých "vyakčněných" členů náčelnictva a vedoucích osobností skautingu k trestům od 6 měsíců do 15 let. Tresty si většinou celé odpykali. V r. 1966 požádali o obnovu a Senát Krajského Soudu v Praze /dr. Velelý/ osvobodil tři a snížil tresty ostatním na desetinu. Již tehdy soud uznal, že obžalovaní byli ke své činnosti vyprovokováni.

Loni si zažádali obžalovaní o rehabilitaci a Krajský Soud v Praze se tímto případem zabýval přes půl roku, protože hlavní svědek, agent provokatér, Dr. Karel Bureš, sportovní redaktor a dopisovatel se nikdy k řízení nedostavil. Přišel konečně, když mu jeden z členů senátu osobně doručil obsílku.

Soud všechny obžalované úplně osvobodil /Karel Homoláč zatím zemřel/ a na jevo vyšla tato skutečnost: Dr. Průcha a jeho přátelé se po r. 1948 scházivali v jeho bytě, debatovali o výchovných metodách skautských a připravovali se "na lepší časy, kdy skauting bude zase obnoven". Nikoho z nich tehdy ani nenapadlo organizovat nějaké skupiny, protože to byla doba, kdy se tiskly hanopisy jako J. Poledňák: "Skauting ve službách válečných štváčů" a kdy jít do lesa v zelené košili, nebo se skupinou mládeže znamenalo kriminál nebo koncentrák. Režim tehdy hledal záminku, aby se mohl zbavit kde jakého starého skauta, a proto vyslal do tohoto kroužku Dra Karla Bureše a dra Miroslava Najmana-Navrátila jako provokatéry, kteří povzbuzovali Průchu a jeho přátele, aby pokračovali v činnosti a Bureš si vyžádal od Průchy studii o metodách skautských, prý pro zahraničí. Najman spis od Průchy přijal, ale odevzdal je Ministrestvu Vnitra a na základě tohoto dokumentu byli obvinění odsouzeni.

Dr. Josef Kardinál Beran, Arcibiskup Pražský a Primas země České zemřel v Římě 17. května 1969 ve věku 80 let.

Již jako kněz a později jako prefekt semináře měl zájem o výchovu mládeže a věřil, jako nadšený Sokol ve výchovu celého člověka. Jako arcibiskup podporoval skautskou práci a byl v úzkém styku s Dr. Trochtou, později biskupem v Litoměřicích, který byl v náčelnictvu Junáka. Nikdy nezapomněl na skauty a po obnovení Junáka u nás doma byl ve styku hlavně s Drem. Kratochvílem ve Stuttgartě a podporoval naše snahy pomoci našim bratřím doma, nejen slovy, ale i skutkem.

Dr. Juraj Slávik zemřel ve Washingtoně ve věku 79 let. Býval Ministrem Vnitra za První Republiky a velice činný ve skautingu. Řadu let byl Starostou Pražského Skauta a plně chápal význam naší výchovy. Za války v Londýně, když byl organisován náš skauting a bylo založeno několik oddílů mezi našimi exulanty vydal známý dekret o obnově Junáka a tak se stalo, že Junák vlastně přestal existovat doma v říjnu 1939 a již v březnu 1940 opět žil. Byl jeden z "mužů 28. října" a skutečný Čechoslovák.

29. srpna 1969

Předsednictvo Ústřední Rady Junáka se připojilo k prohlášení Sdružení Organizace Mládeže, jehož je Junák členem ze dne 22. srpna, které odsuzuje vandalské a neodpovědné činy různých protisocialistických živelů. Zároveň ocenilo příkladné chování Junáckých činovníků, kteří docílili, že nikde v Junáckých řadách a táborech nedošlo k provokaci.

Úzkostlivá snaha vedení Junáka, aby Junák "obeplul" politická úskalí se tu projevuje. Stejně prohlášení podepsaly všechny složky S. O. M.

"Neni tomu tak dávno, čo som dostal dopis od mojho býv. zástupcu v skaut. odd., kde sa ma pýta: "A čo Ty si urobil v zahraničí pre čs. skauting?"

Zamyslel som sa nad touto otázkou a zamyslel som sa i nad skaut. činnosťou, ktorú sme vykonali v zahraničí od roku 1948. Mnohým z nás je známe, že exist. čs. skaut. odd. v Nemecku, v Talii, v Austrálii a možná i v iných európskych štátoch. Tieto skaut. odd. mali pravidelné družinové i odd. schodze, poriadaly tábory, zájazdy, mali družinové i odd. kroniky, vlajky, ba i niektoré vydávaly i odd. časopis. Niektorí z nás spolupracovali v skaut. odd. toho štátu v ktorom žili. Časopis Čs. Skaut Junák v zahraničí a časopis STOPA vychádzajú už niekoľko rokov a sú ďalším dokazom činnosti našich skautov v cudzine.

Bolo by len samozrejme usudzovať, že o tejto činnosti čs. skautov je nejaký záznam. Žiaľ, neni tomu tak. NEMÁME ŽIADNÝ UPLNÝ ZÁZNAM o našej činnosti, a predsa vieme, ako som uviedol v tomto článku, že činnosť sme vykonávali. Kto to mal robiť a kto to nerobil, neni teraz dôležité. Dôležité je, aby sme už konečne v tejto veci niečo robili, aby sme mali záznamy o tom, že my, čs. skauti, sme v slobodnom svete rozširovali dobré meno čs. skautingu, že sme sa postarali o to, aby mišlienka čs. skautingu nezahynula, že duch čs. skautingu i keď dočasne doma umlčaný, pokračuje v slobodnom svete.

Myslím, že je na čase, pokúsiť sa o zachytenie skaut. činnosti čs. skautov v zahraničí, ale nie ako chronologický záznam, ale ako soznam dokladov o takejto činnosti. Teda v postate ide o soznam skautov a skautiek, ktorí majú buď odd. alebo družinové kroniky, vlajky, odd. časopisy alebo akýkoľvek iný material, ktorý by bol dokazom, že skaut. odd. v zahraničí existovali.

Pokračování na str. 8

Dr. Bureš se opět přizpůsobuje.

Většina sportovních redaktorů odmítla podepsat prohlášení "Slovo do vlastních řad", které vyjadřovalo souhlas s ruskou politikou a schvalovalo okupaci. V brněnském rozhlase nepodepsal nikdo z redaktorů, v Praze v Rudém Právu a pražském rozhlase podepsalo jen několik.

Dr. Bureš, známý svědek agent-provokatér v procesu proti Junáku v r. 1952/ viz článek na jiném místě v tomto listě/si ovšem pospíšil a podepsal. Chce si zajistit ochranu mocipánů, protože ztratil tvář před veřejností a půjde pryč brzy do pense.

.....

ZA ČIN JUNÁCKÝ.

Československý skauting má krásné skautské vyznamenání "Za čin junácký" který se uděluje skautům za skutečně mimořádný čin a to záchranu života. Není mnoho nositelů tohoto vyznamenání u nás doma, ale dozvěděli jsme se teprve nedávno, že snad nejstarším nositelem tohoto řádu je ne jiný než náčelník Junáka Dr. Rudolf Plajner. Jelikož o tomto případě mnoho lidí neví a náčelník se tím nijak nechlubil přinášíme dnes tento příběh pro naše čtenáře.

Svědectvím je dopis obchodníka Petra Konšela z Brna - Králova Pole, datovaný 19. ledna 1920. Pan Konšel píše: "V sobotu 17. tohoto měsíce, šla moje paní s třemi dítky podívat se na rozvodněnou Svatku poblíž Brna. Děti si hrály a nejstarší hoch, dvanáctiletý, vytahoval z vody dřívka. Naneštěstí spadl do prudce tekoucí řeky a zmizel ve vlnách. Druhý bratříček se sedmiletou holčičkou chtěl tonoucímu pomoci, ale nahnul se hodně, strhl s sebou do vln i děvče. Žena zaslechla slabý výkřik, a když viděla, že děti spadly do vody, leknutím omdlela.

Po protějším břehu kráčel mladý pán a užřev dítě ve vodě skočil do proudu a a plaval za tonoucími. Podarilo se mu lapit současně mladšího syna s dceruškou a připlout s nimi s nadlidskou námahou k břehu. Držel každého v jedné

ruce a bohužel nemohl jinak dostat se na břeh, a proto zmizeli všichni po dlouhé námaze opět pod vodou. Konečně se statečný záchrance objevil po osmi minutách zase u břehu a právě se vyskytnuvšímu panu Soldátovi podal obě děti. Křikem mé ženy, která se zatím probírala z mdloby, bylo přivoláno několik lidí, ale nikdo nechtěl pomoci třetímu tonoucímu. Sotvaže pan záchrance vylezl na břeh, ptal se pana Soldáta, kde je matka dětí. Žena se sepnutými rukama ho prosila, by vytáhl i druhého chlapce. Uslyšev, že je ve vodě ještě jeden, skočil opět do ledového proudu, ale nával vln ho strhl do víru, takže zmizel. Všichni přítomní mysleli, že je již po něm veta, když tu náhle plných dvě stě metrů po proudu se objevila jeho hlava. Aousek před ní plula čepice mého syna a on sám vynesena chvílemi vlnou na povrch. Záchrance, ač už zápasem zcela vysílen, přece s námahou chytil poloutonulého a nemoha již pro slabost a krvácení z nosu dostat se ke břehu, obrátil se na znak a s tonoucím na prsou čekal pomoci. Přivolaným vojínem byli oba vytaženi z vody. Záchrance klesl na břehu vysílením, byl odnesen do blízkého domu, kde se po půl hodině probíral. Lékařskou pomocí podařilo se přivést i mého neopatrného synka k životu a zachránit tak před smrtí.

Záchrance pak zmizel beze stopy. Zapomněl však na břehu notes s legitimací "Akademického spolku Hus" v Prostějově, legitimací žákovskou a skautskou. Tak byl poznán v něm pan ing. C. Rudolf Plajner, brněnský student z Prostějova. Poněvadž vím, že skaut za vykonaný dobrý skutek odměnu nepřijímá, posílám jeho jménem tisíc korun "Komenskému" ve Vídni. Vychová-li skauting takové lidi, pak možno bez starosti svěřit děti jejich vůdcům. Zaplať mu Bůh!"

Tolik dopis. Při větší skromnosti Rudolfa Plajnera odměna neminula. Město Prostějov mu udělilo stipendium 1000 Kč, aby mohl pokračovati ve studiích. Pocházel z chudé krejčovské rodiny a živil se kondicemi. Svaz Skautů RČS mu udělil odznak "Za čin junácký" a protektor Svazu, prezident republiky T.G. Masaryk, mu věnoval za hrdinský čin stříbrné hodinky opatřené faksimilem podpisu presidenta a datem činu.

"Skaut-Junák" Červenec 69

Tajemník Ústředního Výboru Komunistické strany dr. Oldřich Průša zaslal Ústřední Radě Junáka blahopřání k 50. výročí vzniku Junáka.

Je tím vlastně míněno jubileum Svazu Junáků Skautů, který byl založen v r. 1919. Junák sám existuje od r. 1910.

Režim si zřejmě zajišťoval loyaltitu Junáka, jelikož si je dobře vědom významu mládeže v dnešní situaci.

Toto místo je rezervováno pro váš příspěvek. Články, zprávy, vzpomínky, básně atd. i kresby jsou vítány. Prosím zašlete na adresu redakce.

"STOPA" č. 24. Vyšlo v říjnu 1969

"STOPA" P.O. Box 1948 San Diego, Calif. 92112

Redaktor: Vladimír Jiráček, 4128 Park Ave. Brookfield, Ill. 60513, USA.

Příspěvky posílejte na administraci a redakci, viz adresa nahoře.

Redakční kroužek: V. Fanderlík, Stan. Šmelhaus, M. Šmelhausová

Tiskne Jim Rubino v Chicagu.

CO DÁL ?

Junák byl obnoven v listopadu minulého roku a někteří z našich bratří se domnívají, že tím náš úkol byl splněn. Udrželi jsme kontinuitu alespoň symbolicky a teď ať si to již vedou bratři v Praze sami.

Viktor Dyk, básník a prorok skončil první sloku své básně, kterou napsal 28. října 1918 slovy: "...boj teprve nám začíná." Země jako Československo, nebo Polsko, v nejisté střední Evropě a nevyzpytatelném 20. století musí mít stálou emigraci. To jsem pochopil, když jsem přišel do druhého odboje do Francie a tam jsem se sešel s Poláky, kteří tam byli usedlí již v generacích. My jsme dosud stálou emigraci neměli. Legionáři se vrátili domů v r. 1918 a po roce 1945 zůstali venku jen ti, kdo ztratili všechny svazky s vlastí a jejichž příbuzní většinou zahynuli v plynových komorách.

Jurák existuje, ale dosud nenavázal se zahraničím a dosud snad ani nemůže. Věříme v heslo: "Skautské Ideály Spojují Svět", ale to heslo zůstane prázdným zvukem, nebude-li nikdo pracovat na jeho uskutečnění. A na to jsme tu dnes my, abychom pomohli uvést své bratry a sestry do té světové skautské rodiny.

Dnešní Junák není Junákem z roku 1948 i když ho vedou titíž lidé. Uplynulo dvacet let a leccos se stalo mezi tím. I světový skauting se změnil. Jsou tu však děti našich bratrů a sester. I když je tam dnes jiný režim, nežli byl v roce 1948, skautská výchova jim stejně prospěje a udělá z nich lepší lidi.

Po tolika letech života v různých zemích musíme přece již pochopit, že národy jsou rozdílné, země a režimy se liší, ale lidé se dají stále dělit na slušné lidi a darebáky. Skauting rozmnoží tu skupinu slušných lidí. A čím bude více slušných lidí na světě, tím spíše se jednou dohodneme.

Věřím, že "dobrý člověk ještě žije," a že žije u nás doma a potřebuje naší pomoci.

Velen.

Kolik je táborů a skautů v Československu?

Podle zpráv časopisu Junák a denního tisku tábořilo letos 50.000 členů Junáka / jen v českých zemích/. Bylo uspořádáno 1400 táborů. Z tohoto čísla je vidět, že tábory měly průměrně 30 dětí - tedy počet obvyklý z předválečných let.

Z popisů a článků v novinách jakož i z fotografií je vidět, že některé tábory byly větší / až 100 dětí/ po způsobu pionýrských letních táborů/ ale pouze vaření a zásobování bylo společné, kdežto oddílové celky byly zachovány odděleně. Všude se zdůrazňovalo, že všichni účastníci letních táborů byli v oddílech několik měsíců a měli tedy základní výcvik.

Nikde v novinách nebylo uvedeno, kolik je celkem skautů, ale z uvedených zpráv vysvítá, že členstva musí být přes 100.000 a to přes dočasný pokles na podzim 1968 po ruské invasi. Uvážíme-li pak, že v oddílech bývalo vždycky určité procento členů, kteří nebyli registrováni, můžeme odhadnout skutečný počet skautů přes 120.000, což je asi počet v r. 1946 .

RNDr Karel Táborský

funkcionář Junáka v Praze byl osvobozen a rehabilitován zvláštním senátem městského soudu v Praze dne 4. července 1969.-

Dr. Táborský byl v r. 1952 odsouzen pro velezradu protože podobně jako Dr. Průcha se scházel s přáteli, bývalými Junáky. Rehabilitační soud zrušil rozsudek pro nesprávné zjištění činnu, hrubě porušení procesních předpisů, protože činnost této skupiny byla kontrolována agenty bezpečnostních orgánů kteří přátelské schůzky kvalifikovali jako podvratnou činnost.

/Podle Rudého Práva 4.VI.69 ČTK/

6

DR. RUDOLF PLAJNER A VLASTA KOSEOVÁ BYLI VYZNAMENÁNI PRESIDENTEM REPUBLIKY
ŘÁDEM PRÁCE

Je to dnes nejvyšší vyznamenání, kterého se může dostat lidem, kteří nejsou ani politici ani vojáci. Noviny psaly o této události velice příznivě a podle sdělení našeho informátora, který byl slavnosti přítomen, dostavily se významné osoby, mezi nimi i několik skautů, kteří jsou nositeli tohoto řádu.

Je to uznání, kterého se dostává skautingu po tolika letech, po době, kdy představitelé předešlého režimu skauting pronásledovali, vydávali o něm hanopisy a nařkli i Dra Plajnera, že "zmrzačil půl milionu naší mládeže".

Dr. Plajner je rodák z Prostějova, kde začal studovat s Jiřím Wolkrem, jehož byl spolužákem, v r.1916, po válce studoval v Brně na Technice a již tehdy zachránil tři děti, které spadly do rozvodněné Svratky, a dostal snad jako první nebo jako jeden z prvních našich skautů odznak "za čin junácký". Byl to důkaz obětavosti a odpovědnosti, která byla vždycky ozdobou jeho srdce. Jako profesor matematiky a fyziky působil léta v Holešově a od r.1936 v Praze. Prošel všemi skautskými funkcemi až po zemského místonáčelníka a v pohnutém roce 1939 byl náčelníkem Junáka a převzal jeho vedení, když starosta gen. Vlček odešel do odboje a náčelník Sláva Řehák do koncentráku v Buchenwaldě. Po rozpuštění Junáka Gestapem stáhl se Plajner do pozadí, aby v r.1945 se stal náčelníkem Junáka. V r.1948 byl "vyakčněn" jako ostatní předáci Junáka a rok nato (1949) zatčen a vyšetřován přes půl roku. Byl sice propuštěn, ale nesměl učit na střední škole, aby "nekazil mládež" a výslovně mu zakázali zabývat se jakoukoli výchovnou činností; dokonce nesměl pracovat ani vědecky ani studovat. S Lednem 68 se opět objevuje, poprvé jako slavnostní řečník na pohřbu Slávy Řeháka, 25 jako náčelník vzkříšeného Junáka. Jeho životní dílo skutečně si zaslouží uznání a je to také uznání skautingu.

Vlasta Koseová je jedna z prvních našich skauetek, která začala ještě před válkou, kdy dívčí skauting byl ovšem něčím neslýchaným. Od první války byla v různých funkcích náčelnictva a nakonec místonáčelní, vedle zakladatelky, dosud žijící Emilie Milčicové. Dlouho zastávala také funkci Zahraniční zpravodajky a je dobře známá v mezinárodních skautských kruzích. Za války ztratila manžela, který byl popraven pro podzemní činnost, ale sestra Koseová neztratila nadšení a přesvědčení o dobré věci, kterou koná. V r.1945 se stala náčelní. Osud si s ní zahrál dvakrát. V r.1939 přejímala od Karla Hermanna Franka rozkaz rozpustit junácké oddíly, protože Dr. Plajner nebyl právě v Praze, a v r.1948 to byla ona, kterou jugoslávští výrostci, kteří přišli "vyakčňovat" Junáka, shodili se schodů. Dnes již není náčelní, předala svoji funkci jiné mladší člence náčelnictva, Vlastě Mackové-Litochlebové.

UZNÁNÍ JUNÁKA

Tajemník Světové skautské kanceláře v Ženevě (World Bureau) Salvador Fernandez navštívil Československo v březnu na pozvání Dra Šubrta, náčelníka Skautů Zálesáků. Za celou dobu svého pobytu v Praze neměl možnost volně promluvit s Drem Plajnerem nebo jiným funkcionářem Junáka, protože oficiální osobnosti a Dr. Šubrt ho "neopustili ani na chvíli". V hotelu neměl telefon. Viděl pouze jednotky junáků zálesáků a jejich program a výcvik se mu zdál zastaralý a spíše předvojenskou výchovou nežli skautingem (zálesáci jsou ostatně složkou Svazarmu).

Na mezinárodní konferenci ve Finsku byl pozván Junák a World Bureau výslovně uvedlo, že s jinými pouhými složkami (jako Junák-Zálesák) jednat nebude. Je pravděpodobné, že toto pozvání přimělo pak ministerstvo vnitra, aby schválilo včas stanovy Československého junáka (celostátní organizace). To se stalo 1.srpna 1949. Převzal je Dr Plajner jako náčelník a Ing. Herzeg za Slovenského junáka.

Nemám dosud zpráv, zdali Dr Plajner do Helsinky ve Finsku skutečně jel. Zdá se, že ne. Pokud jsem mluvil se světovými činovníky v Národním americkém jamboree v Idaho v červenci 1969, vesměs pochybovali, že Plajner pojede. - Podle zprávy z domova se tam chystal. Dostal jsem opět pozdravy od více než desíti účastníků schůze, ale Plajner mezi nimi nebyl.

Problém uznání Junáka za člena Mezinárodního svazu je dnes ztížen tím, že se politická situace doma změnila, a dnešní režim se rozhodně musí označovat jako pevná vláda jedné strany. Prohlášení Ústřední rady Junáka ze 17. června, kde Junák se hlásí za loyálního podporovatele dnešního režimu, také nedává světové konferenci záruku, že jde o organizaci neodvislou.

Další obtíží je skutečnost, že podobná "neodvislá" organizace, vedená starými skauty, vznikla v Polsku.- Statistická čísla polských "Harczerů" potvrzují, jsou-li správná, že prakticky všechna mládež ve věku 8 - 16 let je v této organizaci, čili že jde opět o "papírovou, povinnou" organizaci po způsobu Pionýra. A přece je vedena dnes lidmi, kteří před válkou (tedy před třiceti lety) byli skutečnými skauty. Stejně je tomu v Jugoslávii, Rumunsku a teď i v Maďarsku. Půjde-li politický vývoj zpět k stalinismu, alespoň v nejbližších letech, budou se tyto organizace také vracet spíše k pionýrství nežli k předválečnému skautingu, jak býval před třiceti lety, a jak je dnes u nás.

Na druhé straně je jasné, že nikdo, ani členové Mezinárodní skautské konference nebo World Bureau neočekává, že by mohla existovat v jakékoli zemi skautská organizace, která by nevychovala podle politické zásady své země. Tak na západě je to demokracie a křesťanský světový, nebo alespoň mravní názor. V islámských zemích mohamedánský mravní názor, celkem velice blízký našemu. V zemích za železnou oponou to ovšem musí být socialismus či lidová demokracie.- Je dnes ovšem otázka, zdali stejně jako islám, hinduismus a křesťanství (míním spíše jako světový a mravní názor než náboženství) se snese v jedné skautské světové organizaci, může také vedle sebe existovat demokracie a socialismus. Jde spíše o to, zdali ta která skautská organizace je svobodná, nebo je výchovnou složkou jedné strany.- Dosud ve všech zemích za železnou oponou skauting, který tam byl dříve, byl zrušen a nahrazen stranickou organizací Pionýrů. V posledních letech se objevily opět organizace skautské. Můžeme říci, že jsou svobodné a neodvislé?

NÁRODNÍ AMERICKÉ JAMBOREE V IDAHO V ČERVENCI 1969

Bylo to jedno z nejzajímavějších národních jamboree, která jsem viděl.- Pobyli jsme na něm tři dny a jako reportér jsem měl možnost hodně vidět. Jen několik zajímavostí:

Skauti byli vesměs pod 16 let mimo asi 60 Japonců-hostů, kteří se přišli sem naučit, jak organizovat jamboree v r.1971. Nápadná byla ukázněnost a slušné chování hochů. Pořádek ve stanech a kolem jídelen a kuchyní byl bezvadný - něco, co jsem již řadu let neviděl. Američané jsou stále ještě "slabí" v pořadových, i když si na pořady potrpí. Značně se však zlepšili.- Vůdcové oddílů jsou většinou muži mezi 30 - 50 lety. Viděl jsem velice málo mladších nebo starších činovníků. Většina z nich byli dobrovolníci - neplacení vůdcové.

Technicky jsou tábory primitivnější, ale výzbroj je prvotřídní. Mnoho dvoustěnných stanů z tenkých neonových tkanin, podobně spací pytle. Stany barevné často podle oddílů. Viděl jsem řadu nových typů tlumoků, většinou s kostrou spočívající na zádech a vahou naskládanou podle zad - tedy jakési police, jako nosívali naši pláteníci, když chodili na trhy se zbožím. Kostry jsou většinou z hliníkových trubek.

Skautský program - hlavně starších skautů - je velice obohacen. Horolezectví a výpravy do skutečných pustin jsou obvyklé. Hodně cyklistických i motoristických oddílů bylo na jamboree. Někteří hoši vynikali v přírodopisu a botanice, viděli jsme ukázky cvičení loveckých sokolů, lukostřelbu, lyžaření a horolezeckých dovedností. Snaha rozšířit program starších hochů a dát jim více příležitosti pěstovat tvrdé sporty je zřejmá.

Zajímavé ukázky výcviku "jak přežít v divočině" byly novinkou. Při dnešním rozsahu letecké dopravy jsou stále častější případy, že letadlo musí nouzově přistát někde v divočině, a ztroskotanci jsou odkázáni úplně na sebe, aby se udrželi na živu, než budou nalezeni a zachráněni. Instruktor tohoto umění Cooper předvedl zajímavé způsoby vaření bez nádobí (ve slupce cibule, svitku listů a p.), pak upra-

Milí krajané, milí přátelé,

Považuji za svou smutnou povinnost oznámit Vám, že dne 23. září 1969 zemřel můj manžel

F R A N T I Š E K H E R M A N .

Byl to nejen Váš krajan, ale i bratr, vždyť byl z prvních Svojsíkových skautů v r. 1911 v Praze. Dožil se právě 70. narozenin.

Skauting vyryl hlubokou stopu v jeho životě, naplněného láskou k přírodě i k člověku. Řídil se jeho čistotou a ušlechtilostí na všech cestách života, strmých i rovných. Miloval hlubokou synovskou láskou a oddaností svou vlast, jejíž dnešní utrpení mu působilo velkou bolest.

Na STOPU se vždy těšil a po ní se ptával, když byl dlouhý interval v jejím vydání. Četla jsem mu ji vždy celičkou, protože ztratil zrak, a vždy jsem cítila, jak by mu bylo dobře ve středu Vašeho dění.

Pozdravuji všechny bratry a sestry po světě roztoušené a prosím Vás, abyste naň v dobrém vzpomněli. Mohu Vám jen sdělit, že i na tuto velkou cestu "Byl připraven."

S krajanským a vděčným pozdravem Vám všem

Marta Hermanová
Av. Celso Garcia, 2087/32
Sao Paulo 7, Brasil

ČS. skauting v exilu ztratil v br. Hermanovi nejen dobrého skauta a bratra, jednoho z prvních průkopníků čs. skautingu aspolupracovníka bra. Svojsíka, ale i přispěvatele pro STOPU do které psával dosti pravidelně než ztratil zrak. Jeden po druhém ti staří dobří skauti nám odcházejí a není žádných nových, kteří by pokračovali v práci započaté zde v zahraničí. Proto tím více dnes platí heslo, které dáváme do záhlaví tohoto listu: "Chcem věrni zůstat také dál..."

V. J. URAN
4128 PINE AVENUE
BROOKFIELD, ILL. 60513

12 10
1969

PRINTED MATTER

CHICAGO, ILL. 15
PM
12 10
1969

H. 20 151-70

R77

93 Laurel Grove
St. Blackburn

Mr. L. Nichols
Box 308 P.O.
MORWELL, Vic.
Australia